

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/41/2016
Identifikačné číslo spisu:	5713203832
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5713203832.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne G.. U., bývajúcej v W., zastúpenej splnomocnenkyňou JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Liptovská 2/A, v mene ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Rudolf Adamčík, proti žalovanej Imperial VITAMINS, s. r. o., so sídlom vo Vrútkach, Horná 13, zastúpenej JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou v Martine, Pavla Mudroňa 26, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 5C/37/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2015 sp. zn. 10Co/73/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“) zhora označeným rozsudkom potvrdil žalobu zamietajúci rozsudok Okresného súdu Martin (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) zo 17. septembra 2014 č. k. 5C/37/2013-269. Rozhodol tiež o trovách konania. Takéto rozhodnutie odôvodnil stotožnením sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ako aj s odôvodnením jeho rozsudku a nezistením žiadneho pochybenia ani v zisťovaní skutkového stavu, pričom na podporu rozhodnutia súdu prvej inštancie doplnil niekoľko poznámok (k širším súvislostiam prípadu).

2. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „O. s. p.“), podľa ktorých jej odvolací súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom. Za postup odnímajúci možnosť konať pred súdom považuje nedostatočné a preto aj nepreskúmateľné (arbitrárne) odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je nepresvedčivé a nastoľuje množstvo nezrovnalostí a otázok. V prípade

zistenia odvolacieho súdu o nedostatku dôvodov, ktoré nedávajú spoľahlivý podklad pre výrok rozhodnutia, mal podľa dovolateľky odvolací súd bez ďalšieho takéto rozhodnutie zrušiť (hoc by sa aj výrok mohol ukázať v budúcnosti správnym), keďže odvolaciemu súdu neprináleží svojím rozhodnutím nahrádzať odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu. Odvolací súd argumentuje skutočnosťami, ktoré žalobkyňa netvrdila a nevysporiadal sa ani s jej námietkou, že zmluva o spolupráci s žalovanou neobsahovala dojednania o spôsobe odstránenia propagačných materiálov, pretože ona (dovolateľka) považovala takéto dojednanie za náležité dohode medzi žalovanou a reklamnou spoločnosťou, ktorá fotografiu zverejnila. Neobjasnil ani dôvod, pre ktorý mala byť žalobkyňa zaťažená dôkazným bremenom na preukázanie skutočnosti, že použitie jej podobizne na propagáciu afrodiziák nebolo predmetom zmluvy medzi spornými stranami, a túto skutočnosť nepovažovali strany ani za sporné. Napokon nedáva odpoveď ani na otázku, prečo nepovažuje používanie podobizne žalobkyne po 30. septembri 2012 žalovanou na reklamné účely za neoprávnený zásah do jej práva na ochranu podobizne.

3. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase jeho podania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p.), ako aj ďalšieho základného princípu o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

4. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom zostala zachovaná i po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. i nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas aj naň oprávnenou osobou, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný nie je.

5. Dovolaním šlo podľa úpravy procesného práva, účinnej v čase začatia dovolacieho konania v tejto veci, napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudkom odvolacích súdov boli upravené v ustanovení § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania bez ohľadu na formu rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu výskytu tzv. zmätočností väd potom vymedzovalo ustanovenie § 237 O. s. p.

6. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. bolo dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia bolo dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a podľa odseku 3 potom tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 238 O. s. p. tu do úvahy neprichádza. Dovolanie totiž smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval (a vylúčené preto muselo byť aj odchýlenie sa odvolacím súdom od právneho názoru vysloveného súdom dovolacím - ktorý tu nebol), nešlo tu ani o prípad vyslovenia prípustnosti dovolania vo výroku potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na zásadný právny význam rozhodnutia (kde je inak

rozhodujúcim len faktor pripustenia dovolania a nie polemika na tému, či je správnym názor odvolacieho súdu o nedostatku zásadného právneho významu rozhodnutia a ním determinované nepripustenie dovolania navzdory tomu, že o to účastník žiadal, ak by malo ísť o takýto prípad) a napokon ani o prípad potvrdenia rozsudku vyslovujúceho neprijateľnosť zmluvnej podmienky v tzv. spotrebiteľskej veci.

8. S prihliadnutím k úprave z ustanovenia § 242 ods. 1 vety druhej O. s. p., ukladajúcej dovolaciemu súdu povinnosť vždy prihliadať aj na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už je táto dovolaním namietaná alebo nie), ako aj k obsahu dovolania sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.

9. Žalobkyňa procesné vady podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietala a existenciu žiadnej z takýchto väd nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania tak z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

10. Pokiaľ šlo o vadu i namietanú podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), u tejto (rovnako ako u všetkých väd podľa § 237 ods. 1 O. s. p.) je jedným zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (bez potreby na ňom i v tejto konkrétnej veci čokoľvek meniť) tiež to, že rozhodujúcim tu nie je názor (subjektívne presvedčenie) dovolateľky, že konanie pred odvolacím súdom, či oboma nižšími súdmi a/alebo jeho výsledok je zaťažene(-ý) niektorou takouto vadou, ale len objektívna skutočnosť (zistenie dovolacieho súdu), že treba usudzovať na výskyt niektorej takejto vady. V prejednávanej veci však o prípad takéhoto zistenia nešlo.

11. V prejednávanej veci malo podľa dovolania tvrdenú zmätočnosťnú vadu založiť to, že odvolací ako aj prvoinštančný súd svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili (urobili ich nepreskúmateľnými).

12. Vo vzťahu k tejto námietke je potrebné uviesť, že na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

13. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie odcitovanej právnej vety. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania (dnes strán sporu - pozn. najvyššieho súdu) k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania žalobkyne aj vyjadrenia žalovanej k takémuto odvolaniu. Aj keď neobsahuje i citáciu ustanovení právnych predpisov, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení, dôvodom takéhoto opomenutia tu evidentne bola relatívna strohosť rozhodnej úpravy v Občianskom zákonníku v spojitosti s citáciou a výkladom takejto úpravy už súdom prvej inštancie a (do tretice) s neexistenciou čohokoľvek, z čoho by šlo usudzovať na nestotožnenie sa odvolacieho súdu s právnym posúdením veci prvoinštančným súdom. Najvyšší súd pritom podotýka ním už opakovane v minulosti uvádzané a síce, že treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

14. V špecifickom prípade postupu odvolacieho súdu, predpokladaného ustanoveniami § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. (použitými aj odvolacím súdom v prejednávanej veci napriek výslovnému odvolaniu sa len na odsek 1), inak bez akejkoľvek zmeny prevzatými i do dnes platných ustanovení § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. (podľa ktorých 1/ odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne a 2/ ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení

obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody), je pritom postačujúcim, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak po obsahovej stránke zahŕňa aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) pritom v tomto prípade nie je pravidlom (ale naopak výnimkou) a spravidla nebýva možným vtedy, ak súd prvej inštancie odvolaciemu súdu (povedané obrazne) vezme vietor z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní, sám objektívne uspokojivým spôsobom vysporiada so všetkými relevantnými (právne významnými) argumentmi všetkých účastníkov konania a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak odvolací súd naopak túto možnosť mať bude a rozhodne sa ju aj využiť, z pohľadu možného odňatia účastníkom možnosti konať pred súdom takýmto jeho postupom môže byť významným len to, či sa jeho dopĺňajúca argumentácia nedostane do takého stretu s argumentáciou prvoinštančného súdu, pri ktorom by už boli namieste úvahy o prekvapivosti záverov odvolacieho súdu alebo iné úvahy o správnosti ním zvoleného postupu. Ani o prípad takéhoto stretu ale v tejto veci nešlo.

15. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., primerane platí aj na rozhodnutia vydané v procesnej forme uznesení (§ 167 ods. 2 O. s. p.) a tieto normy sa uplatňujú aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.); odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní však nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového (dnes prvoinštančného) rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (dnes strany sporu), keď z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé len všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

16. Pri nazeraní na argumentáciu z dovolaní napádaného rozsudku odvolacieho súdu z tohto uhla pohľadu nebolo možné považovať za arbitrárny záver odvolacieho súdu o tom, že žalobkyňa sa nepodarilo preukázať neoprávnené zasahovanie žalovanej do osobnostných práv žalobkyne používaním jej podobizne (žalobkyne) aj po 30. septembri 2012 (v období, v ktorom už vzťahy žalobkyne a žalovanej neboli kryté ich zmluvou o spolupráci). Odvolací súd totiž objektívne uspokojivým (nech aj pre žalobkyňu možno byť subjektívne neprijateľným) spôsobom vysvetlil, že z takejto zasahovania by v posudzovanom kontexte malo byť považované len uzavretie žalovanou aj v období po 30. septembri 2012 nových zmlúv o propagácii jej výrobkov s využitím podobizne žalobkyne a naopak bolo vecou tu neprítomného (či presnejšie nepreukázaného) vymienenia si žalobkyňou, aby používanie jej podobizne žalovanou v súvislosti s propagáciou produktov žalovanej bolo ukončené ihneď po ukončení trvania zmluvného vzťahu účastníčok. Nejde pritom nevidieť rozdiel medzi reklamnou kampaňou kontrahovanou po zániku zmluvného vzťahu žalobkyne a žalovanej a reklamnou kampaňou z obdobia krytého zmluvou, doznievajúcou však i v neskoršom čase v dôsledku nevyjednávania si žalobkyňou tiež záväzku (žalovanej) odstrániť jej podobizeň z reklamných nosičov, ktorý odvolací súd príhodne ilustroval za pomoci príkladu s volebnými a inými obdobnými kampaňami. Akceptovať pritom treba i názor, podľa ktorého práve dojednanie žalobkyne so žalovanou o odstránení reklamy s podobizňou žalobkyne ihneď po ukončení ich zmluvného vzťahu by nútilo žalovanú takéto dojednanie urobiť aj súčasťou zmlúv s prevádzkovateľmi billboardov, ak však tu nebolo prvotného dojednania medzi žalobkyňou a žalovanou, existenciu následnej povinnosti žalovanej postarať sa po 30. septembri 2012 o odstránenie podobizne žalobkyne z billboardov (rozumej tých zazmluvnených do 30. septembra 2012 vrátane) nebolo o čo oprieť.

17. Podobne nedostatok dôvodov nešlo vytknúť argumentácii v časti používania podobizne žalobkyne na

webových stránkach žalovanej, kde opäť odvolací súd objektívne zrozumiteľným spôsobom objasnil, prečo tu bolo treba usudzovať na neunesenie dôkazného bremena (resp. v nezanedbateľnej časti konania i bremena tvrdenia). Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je pritom celkom zrejmé (a zodpovedá i obsahu spisu), že pre úspech žaloby založenej na neoprávnenom využívaní podobizne žalobkyne v súvislosti s propagáciou afrodiziák bolo kľúčovým buď preukázanie takej zmeny podoby webových stránok žalovanej po 30. septembri 2012, pri ktorej došlo k spojeniu podobizne žalobkyne okrem skoršieho produktu „Super prsia“ aj s afrodiziakami alebo preukázanie toho, v čom konkrétne sa vizualizácia webových stránok žalovanej mala dostať (v tomto prípade samozrejme len v čase trvania zmluvného vzťahu účastníkov) do stretu s dojednaniaми zo zmluvy o spolupráci; odvolanie ani dovolanie žalobkyne však v tomto smere nepriniesli nič iné, než polemiku s argumentáciou oboch nižších súdov.

18. Ani doplňujúce poznámky odvolacieho súdu zo záveru odôvodnenia jeho rozsudku, týkajúce sa 1/ uplatňovania žalobkyňou len finančnej náhrady nemajetkovej ujmy bez požiadavky na upustenie od neoprávnených zásahov, 2/ rozdielov medzi súhlasom s vyhotovením podobizne a súhlasom s jej ďalším používaním a 3/ obrany žalovanej vykazujúcej neprehliadnuteľné trhliny, neboli tým, čo by spôsobovalo nepreskúmateľnosť rozsudku (tu rozumej pre už vyššie spomínanú možnosť kolízie takejto argumentácie s argumentáciou súdu prvej inštancie). Prvá z takýchto poznámok totiž výsledok konania predstavovaný procesným neúspechom žalobkyne neovplyvnila a ani ovplyvniť nemohla, keďže sa ňou reagovalo iba na špecifické okolnosti prípadu v prejednávanej veci, v ktorom požiadavka na zdržanie sa zásahov nebola (na rozdiel od iných prípadov zásahov do práva na ochranu osobnosti) celkom vylúčenou. Druhá sa pri nepopieraní rozdielov medzi jedným i druhým súhlasom obmedzila na konštatovanie neexistencie preukázaného absolútneho nesúhlasu žalobkyne s použitím jej podobizne a poukaz na účelovosť argumentácie majúcej presvedčiť o opaku. Napokon tretia poznámka bola síce v časti konštatovania porušenia zmluvného vzťahu pokračujúcou reklamnou kampaňou s podobizňou žalobkyne na internete aj po 30. septembri 2012 právne problematickou (pre nevysvetlenie odvolacím súdom, aký zmluvný vzťah to mal byť v januári, resp. februári 2013, teda až po skončení zmluvného vzťahu účastníkov na základe zmluvy o spolupráci porušený), a n i t a k á t o č i a s t k o v á p r o b l e m a t i c h n o s ť v š a k n e s p ō s o b o v a l a nezrozumiteľnosť toho posolstva z rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého ani v tomto prípade nemalo ísť o zásah do práva na ochranu osobnosti, ale o zásah iný (predstavovaný počínaním si žalovanej naďalej, akoby zmluvný vzťah pokračoval, hoci to tak nebolo) a to práve preto, že u propagácie na internete bolo ukončenie používania podobizne žalobkyne v súvislosti s produktami žalovanej (na rozdiel od propagácie na billboardoch) v moci žalovanej (nikoho iného).

19. Špecificky k dovolacím námietkam žalobkyne potom možno dodať, že nedostatok dôvodov podporujúcich zvolený spôsob rozhodnutia v rozsudku prvoinštančného súdu odvolací súd nekonštatoval (na čom nič nemení ani využitie možnosti argumentáciou doplniť) a to, či sa rozhodne ísť cestou potvrdenia rozsudku s doplnením dôvodov, bolo vecou jeho úvahy (vrátane podstúpenia rizika, že dovolací súd argumenty nižších súdov za dostatočné považovať nebude). O nevymienení si žalobkyňou ukončenia používania jej podobizne po ukončení zmluvného vzťahu so žalovanou už reč bola a u tvrdenia o neunesení dôkazného bremena na preukázanie, že propagácia afrodiziák nebola predmetom zmluvy šlo o nenáležité zjednodušenie toho záveru odvolacieho súdu, podľa ktorého preukázaným nebolo to, ako (a či vôbec) sa malo používanie podobizne žalobkyne žalovanou zmeniť po ukončení ich zmluvného vzťahu (teda toho, či tvrdené spájanie osoby žalobkyne s afrodiziakami tu nebolo už aj v skoršom čase). Na otázku používania podobizne žalobkyne žalovanou po 30. septembri 2012 potom odvolací súd odpoveď poskytol - v časti billboardovej kampane vyslovením záveru o potrebe zmluvného vymienenia s i žalobkyňou ukončenia takejto propagácie a v časti internetovej prezentácie produktov žalovanej konštatovaním laxného prístupu žalovanej pri odstraňovaní podobizne žalobkyne zo svojich webových stránok (na ktorú nečinnosť na jednej strane nebol dôvod, na strane druhej však nebola porušením osobnostných, ale iných práv žalobkyne). Takýto jeho názor zaiste nemusí byť správnym, jeho nesprávnosť by ale šlo skúmať iba pri procesne prípustnom dovolaní (o aký prípad tu nešlo).

20. Namieste bol tak záver, podľa ktorého dovolateľka rozsudku odvolacieho súdu nepreskúmateľnosť vytýkala nedôvodne; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade

nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (čo ale nebol tento prípad).

21. Vzhľadom na všetko dosiaľ uvedené preto možno zhrnúť, že v prejednávanej veci prípustnosť dovolania nešlo vyvodiť z ustanovenia § 238 ani § 237 O. s. p. Najvyšší súd preto po prejednaní veci bez pojednávania (§ 443 C. s. p., časť vety pred bodkočiarkou) dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako podanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol. Pritom - riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania - sa napádaným rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti nezaoberal.

22. Výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinila neprípustným dovolaním žalobkyňa a právo na náhradu trov tohto konania tak vzniklo žalovanej (§ 256 ods. 1 C. s. p.). Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. odvolací súd rozhodol len o nároku na náhradu trov dovolacieho konania tak, že žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť ich náhradu žalovanej s tým, že výška tejto náhrady bude určená (podľa odseku 2 rovnakého zákonného ustanovenia) súdom prvej inštancie (samostatným uznesením takého súdu).

23. Dovolací súd pritom považuje za potrebné i tu zopakovať, resp. čiastočne doplniť to, čo už bolo vyslovené v jeho uznesení z 23. marca 2017 sp. zn. 6 Cdo 222/2016 a síce, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 (resp. i ods. 2) C. s. p., podľa ktorej má aplikácii tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu takto rozhodol, prekročil by zákonné splnomocnenie, vyplývajúce mu z § 262 ods. 2 C. s. p., čím by zároveň nerešpektoval článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu preto nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak samozrejme prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti.

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.